

НАФРИН ХАЛҚ БА ҲИКМАТЁР

Дар даврае, ки хун аз кӯчаҳои Афғонистон равон аст, мардум аз ҳар гӯшаи олам дар робита ба вазъи Афғонистон ҳарф мезананду ҷомеаи ҷаҳониरो вазъ нигарон кардааст. Як иғвогари фосиқ мардумро ба андешаҳои дуруғин ҷалб месозад, то ин ки нафрат зиёдтар гардад. Ин Гулбурдин Ҳикматиёр, ки ҳамчун нопоконаву касифонаву бевиҷдон шинохта шудааст, нисбат ба андешаҳои Пешвои миллати тамаддунсози тоҷик муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон фикру мулоҳизаҳои аблаҳона намуда, мардумро ба гумроҳӣ бурдан мехоҳад.

Нафаре, ки ҳастии худро баҳри амалҳои зишт бахшидааст, қадри сулҳу осоишро аз қучо медонад. Ин Ҳикматиёр фалсафаи сулҳу оромиро намедонад ва андешаҳои Роҳбари олии Тоҷикистонро хуб дарк ҳам накардааст. Чашми Ҳикматиёрро пардаи сурхтарин, ки хуни миллати афғон аст, печонидааст. Намедонад, ки дар тепаҳои кӯҳҳои сарбаланди марзи Панҷшеру Бадахшон, Балху Бомӣён, Тахору Мазор, Саманкону Кобул мардуми бегуноҳ аз дасти золимон ҷон дода истодаанд ва Ҳикматиёр боз мехоҳад мағзҳоро бо сафсатаҳои худ пур кунад. Ин Ҳикматиёр аз табори бадахлоқону золимону одамқушон ҳаст, ҷӣ донад қимату ҳикмати сухани сулҳофари Пешвои миллати моро.

Таҳлилҳо нишон медиҳанд, ки Ҳикматиёр бевиҷдонтарин ва бешарафтарин чеҳраи ду асри охири Афғонистони ҷангзада аст ва бояд донад, ки таърих барои имрӯзу ояндааш нафрат хоҳад хонд.

Шарифзода Бехрӯз,
устоди ДМТ